Is Curaçao te koop?

Gedrukt bij Gebr. Belinfante
voorheen: A. D. Schinkel.

IS CURAÇAO TE KOOP?

DOOR

A. M. CHUMACEIRO Az.,

TIJDELIJK IN NEDERLAND.

„Dus erlangden de burgers van Curaçao het loon hunner standvastige volharding" [met Nederlandsch te blijven]. VAN KAMPEN, *de Nederlanders buiten Europa*, III, blz. 735.

DEN HAAG,
GEBROEDERS BELINFANTE.
1879.

JE MAINTIENDRAI.

Meermalen kwam gedurende de laatste jaren het eiland Curaçao ter sprake. Met uitzondering van één keer, dat een zware ramp, dat eiland overkomen, de belangstelling, het medelijden en den weldadigheidszin van het Nederlandsche volk in ruime mate opwekte, kan Curaçao er voorwaar niet op roemen dat het zoo herhaaldelijk het voorwerp van aller aandacht is geweest.

Immers het waren steeds verwijten en beschuldigingen die het naar het hoofd werden geslingerd. Dan heette het »Curaçao leeft slechts van smokkelhandel en benadeelt daardoor de Venezolaansche schatkist," dan weder kreeg het den naam dat het was: »de bakermat van al de revolutiën die de Venezolaansche Republiek teisteren, ja de oorzaak van al het bloedvergieten dat daar aan de orde van den dag is."

Die verwijten en beschuldigingen door Venezolaansche staatslieden geuit, vonden helaas, maar al te dikwerf weerklank bij eenige Nederlandsche volksvertegenwoordigers, die dan niet nalieten onze kolonie als een lastpost uit te krijten, waarvan men zich maar zoo spoedig mogelijk moest ontdoen. Zelden liet zich in 's lands vergaderzaal een stem hooren om ons arm eiland van de onverdiende

blaam te zuiveren, die een ingewortelde haat en bemantelde politieke bedoelingen op ons geworpen hadden; en gebeurde dit al soms, dan was die stem, hoe welgemeend ook, ten gevolge van onbekendheid of niet voldoende bekendheid met onzen waren toestand, uiterst zwak. Evenmin vond Curaçao warme verdedigers in de Nederlandsche pers.

In den loop dezer week werd ons eiland wederom in vereeniging met Venezuela genoemd. Maar nu geen verwijt, geene beschuldiging. »*Venezuela wil Curaçao koopen*," meldt een telegram uit New-York, door de meeste dagbladen opgenomen.

Heeft schrijver dezes, toen beschuldigingen en verwijten ons deel waren, niet het stilzwijgen bewaard, maar met onpartijdigheid de waarheid dier beschuldigingen en verwijten onderzocht en aangetoond hoe zeer deze meestal ongegrond, altijd onbewezen waren, thans dat ons welligt een groot onheil boven het hoofd hangt, en wij gevaar loopen van Nederland te worden losgescheurd, aan den vreemde verkocht te worden, zal voorzeker niemand het laken dat hij zijne stem verheffe om met kracht en klem voor het behoud onzer nationaliteit te strijden, in tijds op te komen tegen een maatregel die ons in het verderf zou storten.

Meer dan eenig ander is hij daartoe bevoegd. Nederland, Curaçao en Venezuela zijn hem alle drie lief en dierbaar. In Nederland geboren en opgevoed, sedert jaren op Curaçao gevestigd en vruchtbaar werkzaam, met Venezuela, ten gevolge van een meer dan vierjarig verblijf van nabij bekend, eert en waardeert hij het eerste zooals men slechts zijn geboorteland kan eeren en waardeeren wanneer dat Nederland heet; stelt hij belang in Curaçao gelijk men

in het land zijner inwoning en werkzaamheid belang kan en moet stellen; wenscht hij ook den vooruitgang en het welzijn van Venezuela, omdat dit volk dien vooruitgang en dat welzijn zoo ruimschoots verdient.

Men zou welligt meenen: eene behandeling van dit onderwerp is onnoodig; »Venezuela moge Curaçao willen koopen, maar Nederland wenscht niet te verkoopen, er is dus geen gevaar." Met het oog echter op vroegere gebeurtenissen mag ons die redenering niet weêrhouden aan ons voornemen gevolg te geven. De afstand van de kust van Guinea is daar, om ons besluit te wettigen.

Wat beweegt Venezuela om Curaçao te willen koopen? Neen, wat beweegt den tegenwoordigen President, den Generaal Guzman Blanco, om meester van Curaçao te worden? aldus behoort de vraag te worden gesteld, want als men slechts bedenkt, dat eerst gedurende het vorig presidentschap van dien staatsman dat appeltje is opgeworpen geworden, en men het gedurende de Regering van den Generaal Alcantara, die onmiddellijk op die van Generaal Guzman Blanco volgde, stil heeft laten liggen, om er thans, dat Guzman weder aan het bewind is, op nieuw mede voor den dag te komen, dan zal men wel willen toegeven, dat men hier meer met het idee van één man dan met den wensch van een geheel volk of van de meerderheid van een volk te doen heeft.

Curaçao was altijd, sedert den onafhankelijkheidsoorlog, een toevlugtsoord voor politieke uitgewekenen, die Venezuela en de andere naburige landen moesten verlaten omdat hunne partij in den politieken strijd, die daar gewoonlijk door kracht van wapenen beslist wordt, het onderspit had gedolven. Curaçao ontving die uitge-

wekenen met open armen en met eene gastvrijheid, waarvoor het teregt beroemd is. Die uitgewekenen, na elke immigratie in den beginne weinig in getal, vermeerderen allengskens, tot dat zij zich krachtig genoeg gevoelen om «het vaderland van het juk te bevrijden waaronder het gebukt gaat.» Dit is zoowat de leus van alle revolutiën. De uitgewekenen zijn, zoo als ligt te begrijpen is, gewoonlijk de keurbenden van de partij, die zich dan ook op een gegeven oogenblik slechts vereenigd op de kusten te vertoonen hebben, om al dadelijk een aanhang te verkrijgen, groot genoeg om eerst de Regering door den *guerilla*-oorlog af te matten, om wanneer later de kans schoon staat, een beslissenden slag te slaan. Het moge wat korter of langer duren, de revolutie overwint ten laatste. Alleen onder de Regering van den Generaal Guzman Blanco werd die regel verbroken.

De revolutionairen hebben wapenen noodig. Op Curaçao werd handel in wapenen gedreven, was die handel geoorloofd, *trok de koloniale kas voordeel van dien handel in wapenen.* Dit al dadelijk voor hen die genegen zouden zijn uit te roepen: een verdediger van Curaçao zelf erkent, dat door den handel in wapenen dat eiland aan de revolutiën in Venezuela deelnam.

De revolutionairen voorzagen zich dan gewoonlijk op Curaçao van de voor hunne bedoelingen benoodigde wapenen, doch deden dat op dusdanige wijze, dat èn aan de wettelijke bepalingen omtrent den uitvoer op Curaçao bestaande, èn aan de noodzakelijkheid van geheimhouding voldaan werd. De bepaling op dit punt op Curaçao geldig, bestond in het verstrekken van een borgtogt ten gunste van de koloniale kas, dat de wapenen niet zouden vervoerd worden naar een haven of plaats

in opstand tegen het wettig Gouvernement, op verbeurte eener boete van vijf gulden voor elk geweer, een gulden voor elk blank wapen, vijftien cents voor elk Amsterdamsch pond buskruid enz. Zelden of nooit werd die boete evenwel betaald, en van dien kant had de koloniale kas dan ook geen voordeel bij den handel in wapenen, maar wel door de bepaling, naar wij vernemen in 1860 ingevoerd, dat de in- en uitvoer van wapenen niet mag geschieden dan na bekomen *permit* van den Gouverneur, welk permit afgegeven wordt op een zegel berekend naar reden van 10 cents voor elk geweer, zegge tien cents voor den invoer en tien cents voor den uitvoer. (Voor alle andere *permitten* is een vast zegel van een gulden vijftig cents.)

Hierdoor alleen behaalde dus de koloniale kas voor elk geweer dat uitgevoerd werd, een voordeel van twintig cents. Was die bepaling in het leven geroepen om den handel in wapenen te bemoeijelijken? Voorzeker niet, aan de koloniale kas werd slechts een aandeel in de winsten op dien handel te behalen, verzekerd. Voor het opslaan en bewaren der wapenen in 's lands magazijn moest men natuurlijk ook betalen.

Maar, zal men vragen, hoe kwam het, dat de gestelde boete nooit betaald werd, terwijl de wapenen toch aan de revolutionairen verkocht werden en zij er ter bereiking van hun doel in hun land gebruik van moesten maken, dus naar hun land vervoeren? Te dien opzigte had er tusschen de verschillende Republieken eene wederkeerige dienstprestatie plaats. De revolutionairen van Venezuela bragten hunne wapenen naar Nieuw-Grenada (thans Columbia), Santo Domingo, Hayti en zoo vice-versa. Daar verkreeg men dan het bewijs, dat de wapenen niet geland waren in plaatsen in opstand tegen het wettig

Gouvernement; dat bewijs werd op Curaçao overgelegd en men kreeg den borgtogt terug. Men beweert, dat het meer dan eens gebeurd is, dat de wapenen van Curaçao uitgevoerd niet den weg over eene andere, in oogenblikkelijken vrede verkeerende, Republiek, genomen hebben, maar direkt naar de plaats hunner bestemming vervoerd zijn. Toch werd het authentiek bewijs steeds overgelegd, dikwijls door den Minister van Buitenlandsche Zaken van een der zusterrepublieken onderteekend, dat de wapenen in een dier zusterrepublieken geland waren. Vriendschap, wij willen aan geen ander motief denken, verdringt daar wel eens de politieke eerlijkheid zelfs van de hoogste staatsambtenaren.

Het Curaçaosch Gouvernement moet bespeurd hebben dat er het een en ander van dezen aard plaats greep om Neerlands goede bedoelingen tegen te werken; althans de bepaling werd gemaakt, dat de landing der wapenen moest geschieden in tegenwoordigheid der Nederlandsche consuls. Maar Nederlandsche consuls zijn in Zuid-Amerika dun gezaaid; de revolutionairen kozen die havens waar geene Nederlandsche consuls waren; de bepaling kon niet worden toegepast.

Wij vonden de bepaling omtrent het stellen van eene zekerheid van vijf gulden voor elk uitgevoerd wordend geweer, altijd verkeerd, en een land als Nederland onwaardig. Immers, door dat bedrag te betalen kreeg men het regt den nabuur, ook gedurende oorlogstijd, van wapenen te voorzien, den broederoorlog te bevorderen; alleen de koloniale kas moest er door worden bevoordeeld. Wij hebben aangetoond, dat die bepaling tevens weinig beteekende, daar de uitgewekenen den weg hadden gevonden om haar te ontduiken, en zich toch op Curaçao van

wapenen voorzagen om daarmede de gevestigde Gouvernementen omver te werpen.

Die toestand, men moge dien verkeerd achten, had echter dit vóór zich, dat al mompelden de gevestigde Gouvernementen er wel nu en dan wat tegen, men er toch over het algemeen mede tevreden was. Op hunne beurt konden die Gouvernementen zich ook op Curaçao van wapenen voorzien en deden dit dan ook zeer dikwijls, want het getal wapenen, dat in die Republieken als het ware verslonden wordt, is ongelooflijk.

Curaçao was dan een toevlugtsoord voor de uitgewekenen van elke kleur, het arsenaal van gouvernementen en revolutiën zoo men wil. Zoo duurde het tot 1870.

Guzman Blanco bevond zich toen als uitgewekene op Curaçao, velen zijner partijgangers waren daar met hem. De Regering van Generaal Ruperto Monagas had hem genoodzaakt Carácas te verlaten; hij werd op Curaçao ontvangen, gelijk dat daar met uitgewekenen van elke partij het geval is. Het kon niet uitblijven of de leus moest zich doen hooren: «Venezuela moet bevrijd worden van het juk waaronder het gebukt gaat», en die leus *deed* zich hooren. De Regering te Carácas maakte zich meester van eene briefwisseling van Guzman Blanco, waaruit bleek dat hij revolutionaire bedoelingen had, en vroeg de uitzetting van den tegenstander, dien men uit eigen land gebannen had. In eens werd met de jarenlang gevolgde politiek gebroken; in eens liet de Nederlandsche Regering zich verleiden aan den wensch of eisch van het Kabinet van Carácas toe te geven. Men bedacht niet, dat de Regeringen van Venezuela op alles behalve stabiliteit konden bogen; dat er de grootste waarschijnlijkheid bestond, dat hij, van wien thans de uitzetting

gevraagd werd, morgen aan het hoofd der Regering zou staan; men vergat den gewonen loop der gebeurtenissen in de Zuid-Amerikaansche Republieken te raadplegen.

De uitzetting werd bevolen.

Menige stem is op Curaçao opgegaan om het verkeerde van dien maatregel aan te toonen, om in het belang der kolonie te smeeken op dien stap terug te komen. De Koloniale Raad verzocht den Gouverneur eene buitengewone vergadering, waarin met kracht werd aangedrongen het ontvangen bevel niet uittevoeren; de handelsstand wees op het gevaar dat Curaçao wachtte, ja zelfs de waarnemende Procureur-Generaal adviseerde *tegen* de uitzetting. Maar alles te vergeefs. De bevelen van de Nederlandsche Regering waren te bepaald, dan dat de Gouverneur zelfs een haarbreed er van mogt afwijken; zijne handen waren gebonden, hij was gedwongen, tegen eigen overtuiging, het ontvangen bevel ten uitvoer te leggen, want men had hem zelfs *verboden* gebruik te maken van de bevoegdheid, hem bij art. 43 van het Regerings-Reglement toegekend, om wegens gewigtige redenen de hem bevolen afkondiging of uitvoering van wetten en Koninklijke besluiten op te schorten.

De ingezetenen, die zich bij rekwest tot Z. M. hadden gewend, met verzoek op het genomen besluit terug te komen, kregen een antwoord dat alles behalve malsch genoemd mag worden, immers betuigde de Minister van Koloniën hun Zr. Ms. *ontevredenheid* over de inmenging in de buitenlandsche aangelegenheden en liet Z. Exc. zelfs bedreigingen voor den vervolge doorschemeren.

Inmiddels had de uitzetting dit gevolg, dat de gebeurtenissen in Venezuela een spoediger afloop hadden, dan anders te voorzien ware geweest. GUZMAN, gedwongen het

toevlugtsoord te verlaten, had zich in het geheim naar het brandpunt der revolutie begeven; zijne tegenwoordigheid op het terrein verhaastte de ontknooping; de mishandeling, die men meende dat hij van de Nederlandsche Regering ondergaan had, bezorgde hem nog menigen aanhanger. In het hart van Guzman Blanco ontwikkelde zich een haat tegen Nederland en Curaçao, die zich dadelijk na zijne overwinning in de uitzetting van den Consul-Generaal Rolandus lucht gaf.

De eerste politieke fout, in deze aangelegenheid begaan, werd door meerdere gevolgd. In het jaar 1871 werd bij Koninklijk besluit de uitvoer van oorlogsbehoeften uit de kolonie Curaçao verboden. Dat verbod was slechts tijdelijk en kon uit den aard der zaak, zonder groote opofferingen van de zijde van Nederland, niet anders dan tijdelijk zijn. En toch ware het wenschelijk geweest dat men zich die opoffering hadde getroost, aldus ware er welligt een einde gekomen aan de verwikkelingen met Venezuela. Het verbod is naar alle waarschijnlijkheid zijn oorsprong verschuldigd aan den wensch om Guzman Blanco te believen, althans hij was toen aan het hoofd van de Venezolaansche Republiek.

Dat tijdelijke verbod werkte verkeerd. Zoodra de rust in Venezuela hersteld was, werd het opgeheven en de uitvoer van oorlogsbehoeften was wederom geoorloofd. Geweren, sabels en buskruid worden niet gekocht en verkocht met het doel om in een glazen kast tentoongesteld te worden; men koopt ze om ze te bezigen voor het doel waarvoor ze bestemd zijn, dat is *oorlogvoeren.*

Kort nadat de rust in Venezuela hersteld was, en zij die door Guzman Blanco overwonnen waren geworden, zich met de ontevredenen van zijne partij vereenigd

hadden, — want het is den grootsten staatsman in de Zuid-Amerikaansche Republieken niet mogelijk, alle zijne volgelingen tevreden te stellen, die er dan ook geen doodzonde in zien, den man dien zij gisteren op het kussen geholpen hebben, er morgen met smaad af te werpen, — werd wederom in stilte de oude leus geuit: «het Vaderland moet van het juk bevrijd worden, waaronder het gebukt gaat."

Er heerschte nog rust, zeiden wij, de uitvoer van oorlogsbehoeften was dus geoorloofd. De hoofden der revolutie voorzagen zich dan ook van de benoodigde geweren; men verwijte het den Curaçaonaar niet dat hij ze leverde, hij had ze toch niet ingevoerd om ze in 's lands magazijn te laten verroesten.

De geweren en andere oorlogsbehoeften maakten ongetwijfeld den omweg dien wij beschreven hebben, of maakten dien niet (dit doet weinig ter zake zoolang het Curaçaosch Gouvernement slechts gedekt is door het *schriftelijk bewijs* dat alles geland is op eene plaats *niet* in opstand tegen het wettig gouvernement), en werden door de tegenstanders van Generaal Guzman Blanco in Venezuela ingevoerd; zij zouden daar dienst doen in de revolutie tegen diens Regering. Een nieuwe revolutie was in Venezuela uitgebarsten.

Niet zoodra was dit het geval of de Gouverneur, gevolg gevende aan bestaande bevelen, verklaarde het verbod van uitvoer wederom van kracht. Maar nu had de Venezolaansche Regering wapenen noodig; het verbod bestond, was algemeen, liet geene uitzonderingen toe, het verzoek der Regering om zich van wapenen te voorzien moest geweigerd worden.

«Hoe! ik kan bewijzen dat de revolutionairen mij met

geweren van Curaçao afkomstig bevechten; ik, een gevestigd Gouvernement, ik wil ook van uwe wapenen hebben en mij weigert gij die!?» Dat was een toestand, waarachter partijdigheid in den hoogsten graad, bepaalde vijandschap gezocht werd, en toch kon de Gouverneur niet anders handelen. In Nederland had men verkeerde maatregelen genomen, op de getrouwe nakoming van die maatregelen aangedrongen, de Gouverneur moest gehoorzamen.

Is het wonder, dat in den boezem van Generaal Guzman Blanco en de zijnen de haat tegen Curaçao toenam, dat hij op middelen bedacht was om zich op Curaçao te wreken? Maar, draagt Curaçao de schuld daarvan?

Op het Engelsch eiland Trinidad, op het Deensch eiland St. Thomas bevinden zich ook vele uitgewekenen, wordt ook groote handel in oorlogsbehoeften gedreven, en toch heeft Engeland noch Denemarken den last met Venezuela die Nederland heeft. Die landen zeggen: «zorgt *gij* dat er geene wapenen tegen uwen wil in uw land ingevoerd worden, bij mij is de handel vrij. Wij zijn uwe politieagenten niet.»

Maar, meende Nederland een andere politiek te hebben moeten volgen, dan had die politiek meer doeltreffend, meer doortastend moeten zijn. De aanwezige voorraad wapenen had moeten onteigend worden, de invoer van wapenen *ten eenemale en onder alle omstandigheden verboden.* Dat had voor goed een einde aan alle moeijelijkheden gemaakt, terwijl de gevolgde halfslachtige politiek die moeijelijkheden tot het oneindige vermeerderd heeft.

Guzman Blanco voedde dan ook haat en wrok tegen Curaçao èn om zijne uitzetting, èn om de weigering hem — Gouvernement — geweren van daar te laten uitvoeren,

terwijl de revolutionairen zich daar van geweren hadden voorzien. De havens van Maracaïbo en La Vela de Coro werden, nadat het hem gelukt was op de revolutie te zegevieren, — hetgeen niet weinig heeft bijgedragen om zijn prestige in den lande te vermeerderen, — voor den buitenlandschen handel gesloten. Daardoor werd de ondergang van Curaçao beoogd en tot zekere mate verkregen, terwijl tevens de Staten Zùlia en Falcon, in welke die havens gelegen zijn, voor hun opstand door dezen maatregel werden getuchtigd.

Curaçao werd evenwel niet ten eenemale ten onder gebragt, zijn handel niet ten volle gefnuikt, zijn scheepvaart niet geheel en al in den grond geboord; «het eiland moet een kale rots worden, waar de pelikaan ongestoord zal komen visschen,» was de voorspelling van Guzman geweest, en die voorspelling was maar nog niet vervuld; Curaçao dus niet genoeg gestraft voor de beleediging en tegenwerking die het den magtigen President had doen ondervinden.

Toen rijpte het denkbeeld bij hem, Curaçao een deel van Venezuela te doen zijn, het eiland van de Nederlandsche Regering te koopen. Zou het ook zijn, dat de ondoordachte woorden van een Nederlandsch volksvertegenwoordiger in 's lands vergaderzaal geuit, de eerste aanleiding tot die gedachte bij den vreemden staatsman opgewekt hebben? Dit werd wel eens beweerd; wij voor ons gelooven het evenwel niet. Dat het hem echter in zijn voornemen versterkte, hem de mogelijkheid van de verwezenlijking van zijn idee deed inzien, valt niet te betwijfelen.

Hoe het ook zij, thans wenscht de Generaal Guzman Blanco Curaçao te bezitten, niet alleen uit haat en wrok

tegen dat eiland, neen, welligt is dat motief geheel en al geweken. Politieke doeleinden zijn thans zijn drijfveer.

Op het einde van het jaar 1876, — hij was toen nog aan het hoofd van de Republiek, — heeft hij ons persoonlijk met dat doel bekend gemaakt, en daar het gesprek ofschoon meer bijzonder tot ons gerigt, in het bijzijn van verschillende personen werd gevoerd, gelooven wij geene onbescheidenheid te begaan door het ons toen medegedeelde hier eene plaats te doen vinden. In de eerste maanden van 1877 zou de tijd daar zijn, dat Generaal Guzman Blanco als President der Republiek zou moeten aftreden. Men vreesde dat een of ander middeltje zou worden in het werk gesteld om, niettegenstaande het bepaald verbod der Grondwet, hem aan het bewind te houden, daar zijne partijgangers zich in dien geest uitlieten. Er werd wederom eene revolutie op touw gezet, die echter door zijn tijdig aftreden in de geboorte werd gesmoord.

Het was gedurende dien tijd, dat wij voor derden met den Generaal over een kontrakt ter bewerking van phosphorzuren kalk op de Venezolaansche eilanden onderhandelende, zijn voornemen leerden kennen om ons eiland te koopen. «Dan» zeide hij, zal er voor goed een einde gemaakt worden aan alle revolutiën in Venezuela. Curaçao zal versterkt worden, de zetel der Regeering van Carácas naar dat eiland worden overgebragt, van daar uit zal het de opvolgende Regeringen altijd mogelijk zijn elke revolutie in korten tijd te bedwingen, daar toch de communicatie met het buitenland nimmer kan afgesloten worden, en de zetel der Regering althans nimmer iets van de revolutionairen te vreezen zal hebben. Curaçao wordt dan het arsenaal en het entrepôt van

geheel Venezuela. Het heeft slechts te kiezen tusschen al deze voordeelen of.... een zekeren ondergang.»

Gedurende de Regering van Generaal ALCANTARA is er, zoo ver wij weten, geen sprake geweest om Curaçao te koopen. Nadat deze een jaar aan het bewind was, werden de havens van Maracaïbo en La Vela de Coro, niettegenstaande de felle tegenwerking van de kooplieden van La Guaira en Puerto Cabello, wederom voor den in- en uitvoer opengesteld; eene revolutie die op het punt stond uit te barsten werd daardoor voorkomen, neen, verschoven.

Eene nieuwe omwenteling bragt den Generaal GUZMAN BLANCO weder aan het bewind. In het begin dezes jaars besteeg hij op nieuw den presidialen zetel. Naauwelijks had hij de teugels van het bewind aanvaard of wij hooren reeds het oude plan weer oprakelen, «Venezuela wil Curaçao koopen.»

De veronderstelling is dan ook niet gewaagd, dat de beweegredenen voor dien wensch zijn, òf haat en wrok tegen Curaçao, òf de politieke doeleinden door ons uiteengezet, òf wel, beiden te zamen.

Welke beweegredenen kan Nederland hebben zich van Curaçao te ontdoen? is de vraag wier beantwoording wij ons in de tweede plaats voorstellen.

Curaçao geeft ons niets anders dan onaangenaamheden en verwikkelingen met de omliggende Republieken en is tevens een lastpost op onze begrooting, zal menigeen ongetwijfeld op deze vraag antwoorden.

Maar, aan wie de schuld van die onaangenaamheden en verwikkelingen?

Immers aan Curaçao met diens gehaten handel in

oorlogsbehoeften, die gestadige reclames wegens aanhouding van Nederlandsche vaartuigen, die bestemd zijn om de revolutionairen te helpen in hun misdadig pogen om de gevestigde Gouvernementen omver te werpen, — in dien zin redeneert men.

Die gehate handel in oorlogsbehoeften is evenwel geoorloofd en de koloniale kas trekt uit dien handel direkte voordeelen, is ons antwoord. De toestand, die tot die verwikkelingen aanleiding geeft, is door Nederland in het leven geroepen, het zou niet billijk zijn Curaçao daarvoor te doen boeten.

Indien de kolonie Curaçao meer zelfregering had dan thans het geval is, veel dat nu verkeerd is, zou geheel anders zijn. Thans is de Koloniale Raad een zelfverkiezend ligchaam; alle jaren treden twee leden af en voor elk der aftredenden stelt de Raad twee kandidaten, waaruit Z. M. één kiest; de eerstgestelde kandidaat is gewoonlijk het aftredend lid, hij wordt dan ook steeds herkozen. Met zulk een wetgevende inrigting kan men niet verlangen, dat er ingrijpende maatregelen zullen genomen worden; van daar dan ook te veel inmenging van de Nederlandsche Regering, van daar verkeerde maatregelen, vermits men ten eenemale met den toestand van Curaçao en der omliggende plaatsen onbekend is en zich, zonder jaren en jaren daar te hebben doorgebragt, van dien toestand zelfs geen denkbeeld kan maken.

Terwijl de eilanden Bonaire, Aruba, St. Martin (Nederlandsch gedeelte), St. Eustatius en Saba, — die met Curaçao éene kolonie vormen waarvan dat eiland de hoofdplaats is, — landraden hebben, door een zeker *quantum* betalende kiezers gekozen, is Curaçao — let wel, Curaçao de hoofdplaats, — van dat voorregt verstoken.

Is er grootere anomalie denkbaar? Die toestand duurt sedert 1863 toen ons, ter gelegenheid van de vrijverklaring der slaven, een nieuw Regerings-Reglement werd geschonken, waarbij op de Curaçaosche bevolking de stempel van *onbekwaamheid* en *onrijpheid* werd gedrukt, omdat wij zoo digt hij Venezuela gelegen zijn, alsof Bonaire en Aruba niet even digt bij die Republiek liggen.

Nieuwe krachten door vrije verkiezingen in den Kolonialen Raad gebragt zouden ongetwijfeld groot nut kunnen stichten en bepalingen in het leven roepen, die met onze lokale belangen zouden strooken, zonder de belangen van Nederland in het minst te benadeelen. Maar dan behoort de Nederlandsche Regering ook wat meer op het gevoelen van den Raad te letten, dan thans het geval is; zij behoort dien Raad te vertrouwen, zij moet toch bedenken dat zij, op den afstand waarop zij zich bevindt, de zaken niet beter kan beoordeelen dan het kan geschieden door hen die op de plaats aanwezig zijn.

Thans zal het moeijelijk zijn op den eens ingeslagen weg, hoe verkeerd die ook zijn moge, terug te keeren. Thans den handel in oorlogsbehoeften vrij te verklaren, zou na den beganen misslag een nog grootere zijn. Naar ons bescheiden oordeel, en wij hebben dit gevoelen in de Curaçaosche pers in der tijd ontwikkeld, blijft ons thans niets anders te doen over, dan den handel in oorlogsbehoeften geheel te verbieden. Het is wel hard het beginsel van vrije handelsbeweging te moeten opgeven, maar wanneer dat beginsel reeds grootendeels is opgeofferd, zonder ons voordeelen te hebben aangebragt, ja terwijl het ons groote nadeelen heeft berokkend, dan is het het verstandigst dat beginsel geheel ter zijde te stellen, en te zien en te doen wat ons wèl begrepen belang eischt.

Daardoor zal de voornaamste steen des aanstoots uit den weg geruimd worden en Curaçao voor goed weten waaraan het zich te houden heeft. De clandestiene invoer van wapenen dient dan ook ten strengste gestraft te worden en de politie geregtigd naar de overtredingen een naauwkeurig onderzoek in te stellen, waartoe haar al die magt moet worden verleend, die een dusdanig onderzoek mogt blijken te vereischen.

Wordt dit gedaan, dan durven wij voorspellen, dat de onaangename verwikkelingen met Venezuela voor goed zullen verdwijnen, Curaçao zal daarover geene verwijten meer behoeven te vernemen.

Maar, «Curaçao is tevens een lastpost. Jaarlijks moet de Nederlandsche belastingschuldige zooveel opbrengen om die kolonie te onderhouden. Wij kunnen thans van dien lastpost worden bevrijd: waarom de gelegenheid niet te baat genomen?»

Al wederom hetzelfde antwoord als zoo even. Geeft ons een weinig zelfregering en Curaçao zal niet langer een lastpost zijn. Reeds thans is het *eiland* Curaçao slechts voor een gering deel schuldig aan het feit dat het een lastpost op Neêrlands begrooting is. De eilanden Bonaire, Aruba, St. Martin, St. Eustatius en Saba met hunne gezamenlijke bevolking van ongeveer 18000 zielen, terwijl Curaçao — het eiland — alleen er bijna 24000 telt, ontvangen van Neêrlands belastingschuldigen *f* 110.000, terwijl Curaçao minder dan de helft ontvangt, en dan moet nog niet vergeten worden, dat verschillende ambtenaren die op de begrooting van het *eiland* Curaçao voorkomen *voor de geheele kolonie* dienst doen, als: de procureur-generaal, de president en leden van het hof van justitie, de administrateur van financien en anderen.

Geeft ons een weinig meer zelfregering en wij zullen ons huishouden op meer economischen voet inrigten; wij zullen ons wetten naar onze behoeften maken en geene wetgeving invoeren voor geheel andere toestanden in het leven geroepen.

Geeft ons een weinig meer zelfregering en Curaçao, — het eiland Curaçao, — zal U welligt in een naaste toekomst de uitgaven der andere eilanden helpen dragen.

Maar wanneer gij ons wat zelfregering geeft, verlamt dan niet onze handelingen, ons doen en laten door Uwe betweterij. De bestaande Koloniale Raad, heeft tot driemaal toe, na rijpe overweging, een ontwerp op het mijnwezen, door den Gouverneur volgens bevelen uit Nederland ingediend, naar de eischen van onzen toestand gewijzigd, en tot driemaal toe werd de aldus aangenomen wet door de Regering in Nederland vernietigd. Daardoor werden de bewoners van het eiland Aruba, gedurende jaren van eene belangrijke onderneming verstoken, waar honderde werklieden tegen hoog loon vast werk konden bekomen, terwijl zij nu van de Curaçaosche en Nederlandsche weldadigheid moesten leven (zie het koloniaal verslag van 1878.) Daardoor werden de koloniale geldmiddelen gedurende jaren voor vele, vele duizenden guldens benadeeld, terwijl anders minst genomen de geheele subsidie voor dat eiland van de begrooting verdwenen ware. In plaats van de wet, zooals zij door den Kolonialen Raad gewijzigd werd, heeft de Nederlandsche Regering bevelen gezonden, die de voordeelen voor de koloniale kas en voor de arme Arubiaansche bevolking uit de onderneming te putten, nog lang tot de *pia vota* zullen doen behooren. Wij stellen ons voor deze aangelegenheid later afzonderlijk te behandelen; wij willen thans er slechts in het kort op wijzen, hoe verkeerd het is van uit Neder-

land onze Kolonie in alle bijzonderheden te willen regeren.

Thans minder dan ooit, dient Curaçao verweten te worden dat het een lastpost op de begrooting is. Sedert eenige jaren wordt van de plantage St. Barbara phosphorzure kalk uitgevoerd, waardoor aan de koloniale kas in het jaar 1877 op 31 scheepsladingen meer dan *f* 21000 is te goed gekomen, terwijl in 1878 49 scheepsladingen werden uitgevoerd en de inkomsten uit dien hoofde voor de koloniale kas wel op *f* 40000 mogen worden berekend. Die industrie breidt zich van dag tot dag uit.

Dezelfde persoon, die door zijne kennis en energie der koloniale kas zulke voordeelen heeft bezorgd, is thans bezig onderzoekingen naar kopermijnen op het eiland in te stellen. Reeds zijn er groote geldsommen door hem aan deze onderneming besteed — meer dan menige naamlooze vennootschap met welke de Regering contracten sluit ooit bezeten heeft, — en volgens de laatste berigten mag men zich vleijen, dat ook uit dezen hoofde de koloniale geldmiddelen ruimschoots zullen vloeijen. Wat is er ten behoeve van dien persoon, die honderde werklieden bezigt, een geheel oord welvarend maakt, gedaan geworden? Niets, maar al te dikwerf werd hij tegengewerkt, in plaats van begunstigd.

Zonder ondersteuning, zonder medewerking van het koloniaal Bestuur, zonder ondersteuning en zonder medewerking van Nederlandsch kapitaal, ontwikkelt zich onze kolonie al meer en meer. Op het kleine eiland Saba wordt thans voortgang gemaakt met de ontginning van rijke zwavelmijnen, welke ontginning ten gevolge van langdurige processen voor een geruimen tijd gestaakt was.

Alle deze ondernemingen geschieden op particuliere gronden. De voordeelen die de koloniale kas daaruit trekt

bestaan dan ook alleen in de heffing van uitgaande regten en scheepsongelden.

En zou er op, in of onder de publieke, de domeingronden niets aanwezig zijn, dat voordeelig zou kunnen ontgind worden?

De domeingronden worden niet onderzocht, want er bestaat geene wet, die het onderwerp regelt. De ontwerpen van wege de Regering voorgedragen waren van dien aard, dat, werden zij tot wet verheven, geen solied persoon zijn kapitaal zou wagen om onderzoekingen op die gronden te doen. Men volge ook hierin een gezonde politiek, en wie weet hoe spoedig Curaçao schatten zal afwerpen?

Men vergete ook niet dat wanneer de doorgraving van de landengte van Panama een feit wordt, — en daartoe schijnt thans, dank de pogingen van den energieken DE LESSEPS, toch binnen een niet te verwijderd verschiet groote kans te bestaan, — Curaçao met zijne schoone haven, gunstige ligging, gezonde luchtsgesteldheid, in plaats van een arsenaal en entrepôt van Venezuela, een magazijn en vergaderplaats van den geheelen handel van Europa en de Stille Zuidzee zal worden, dat de lastpost van heden, morgen eene melkgevende koe voor Nederland kan worden. Maar daarvoor behoort Nederland de handen uit de mouw te steken en niet maar Gods water over Gods akker te laten loopen. Goede ligplaatsen voor de vaartuigen, wèl ingerigte drooge dokken, behoorlijke loodsdienst, en zooveel meer moeten worden in het leven geroepen om ons de voordeelen door de natuur geschonken te verzekeren. Niet wachten tot dat het te laat is, gelijk men met de openstelling van de haven van Curaçao heeft gedaan, toen men na lang wikken en wegen,

beraadslagen en onderzoeken tot dien maatregel overging, nadat Denemarken het eiland St. Thomas, — veel minder gunstig gelegen, oneindig minder gezond en met eene open reede in plaats van eene haven als Curaçao, — voor den vrijen handel had opengesteld. St. Thomas werd dan ook het station van de groote mailbooten en St. Thomas ontvangt geen subsidie, maar keert aan het Moederland jaarlijks 40000 dollars uit.

En als men door goede maatregelen de naburige republieken alle reden tot verwikkelingen ontnomen heeft, als men ons huishouden op eenvoudigen voet ingerigt, onze natuurlijke bronnen van welvaart ontwikkeld heeft, dan zal allengskens de *lastpòst* van de begrooting verdwijnen en dan kan er voor Nederland geen reden zijn om ons aan Venezuela te verkoopen.

Verdient Curaçao te worden verkocht?

Aangenomen dat al de grieven in het blaauwe boek, in der tijd door de Regering van Guzman Blanco tegen Curaçao uitgegeven, de zuivere waarheid bevatten, dat al de daarin vermelde personen zich aan de hun ten laste gelegde feiten hebben schuldig gemaakt — omtrent eenige is dat eene bepaalde onmogelijkheid, daar zij zich in het geheel niet op Curaçao bevonden, — dan nog zijn het slechts 8 of 10 personen die *verkeerd*, — of wilt gij liever *hoogst laakbaar* — hebben gehandeld. Mogen nu 24000 personen worden gestraft, omdat een handvol gezondigd heeft? Voorwaar de straf, ons aan Venezuela te verkoopen, zou te groot zijn.

Denkt niet dat wij het Venezolaansch volk minachten, de Curaçaosche belangen zijn in vele opzigten te zeer vereenzelvigd met Venezuela dan dat zulks ooit het geval

kan zijn. Gedurende ons verblijf in die Republiek hebben wij bij het grootste deel des volks goede hoedanigheden en deugden aangetroffen, die het een beter lot waardig maken dan het deelachtig is geworden. Maar vredelievendheid telt onder die goede hoedanigheden en deugden niet mede, althans niet bij de hoofden, — en zij zijn velen, want het getal generaals is *legio*, (*) — revolutioneren, gouvernementen omverwerpen is den afstammeling van den Spaanschen hidalgo eigen. Alle ontberingen worden gedragen, alle vermoeijenissen geleden, alle gevaren gering geacht als men maar »het vaderland van het juk waaronder het gebukt gaat mag helpen bevrijden.»

Onder meer waarvoor Generaal Guzman Blanco lof toekomt, behoort ook het feit dat gedurende zijne regering er langeren tijd achtereen in Venezuela vrede heeft geheerscht, dan zulks sedert 1848 met eenige andere regering het geval was. Maar naauwelijks was hij afgetreden en had de Generaal Alcantara — van denzelfden politieken kleur en aan wien de titel van *Grooten Democraat* verleend werd, gelijk Guzman Blanco dien van *Doorluchtigen*

(*) In den Staat *Cundinamarca*, behoorende tot de Vereenigde Staten van Columbia (vroeger de Republiek Nieuw Granada) werd ongeveer tien jaren geleden door de wetgevende Vergadering eene wet aangenomen, waarbij bepaald werd, dat elk persoon van het mannelijk geslacht op het grondgebied van dien Staat geboren, van zijne geboorte af Generaal zou zijn. De beweegreden tot het in het leven roepen dezer wet, was, zoo wij ons wèl herinneren, de wensch om voor goed een einde te maken aan de zich telkens herhalende burgeroorlogen, die, naar men meende, slechts daarom zoo algemeen waren, omdat voor allen die er aan deel namen, de kans bestond, zich tot Generaal te verheffen. Het middel schijnt echter niet te hebben gebaat, daar de financieele omstandigheden van het land niet toelieten die benoeming, ook wat het geldelijke betreft, effectief te doen zijn, en er thans moest gestreden worden, om den wettig verkregen rang met eere te kunnen ophouden.

Amerikaan had verkregen, — het bewind aanvaard of de revolutie barst uit; te Parijs publiceert de voorganger een werkje, waarin de verkeerdheden van den opvolger en vroegeren strijdmakker aan het publiek oordeel worden overgeleverd, op eene andere wijs het refrein gezongen: «het Vaderland moet worden bevrijd van het juk waaronder het gebukt gaat."

Het zal den Generaal waarschijnlijk wederom gelukken den vrede te handhaven. Maar hoelang blijft hij aan het bewind? De tegenwoordige Constitutie, eerst vijf jaar geleden onder de regering van hem, GUZMAN BLANCO vastgesteld, bepaalt den duur van het presidentschap op twee jaar en verbiedt de herbenoeming. Generaal ALCANTARA wilde voor zijn overlijden — hij is vóór het verstrijken van zijn regeringstermijn gestorven,— daarin eene verandering brengen en den duur van het presidentschap weder op vier jaren stellen, maar dat was de voornaamste grief tegen hem en de oorzaak van de revolutie, welligt van zijn dood. Dus Generaal GUZMAN BLANCO blijft slechts twee jaren aan de regering, en wat dan? Wederom omwentelingen, strijd, burgeroorlog en al de verschrikkelijke gevolgen van dien. Hoezeer wij onze naburen een beter lot toewenschen, geeft het verleden ons regt die toekomst te voorzien.

En zoudt gij willen dat Uwe 24000 landgenooten ook dat lot moeten deelen? dat ook zij geen oogenblik hun leven zeker zijn, dat al hun zwoegen van jaren in één dag vernield wordt?

Het denkbeeld dat de revolutiën in Venezuela met de vestiging van de hoofdstad op Curaçao een einde zouden nemen, beschouwen wij slechts als een droombeeld. Of zou het ook in het plan van den Generaal liggen, Curaçao

voor de massa der Venezolanen te sluiten en alleen de regeringsmannen daar te laten? Evenmin als Carácas voor den revolutionairen aandrang bestand is, zou Curaçao dit blijken te zijn. Juist gelijk te Carácas militaire omwentelingen hebben plaats gegrepen, zou dit op Curaçao het geval wezen. Het ligt niet aan de plaats, maar aan de natuur der bevolking.

Maar gij moogt Curaçao niet verkoopen, volk van Nederland, noch aan Venezuela, noch aan wie ook, want gij moogt Uwe broeders niet verkoopen, en de Curaçaonaars zijn Uwe broeders, afstammelingen van dezelfde vaders als gij, *wij zijn Nederlanders zoo goed als gij het zijt!* De wet moge daaromtrent andere bepalingen bevatten, het gevoel stoort zich aan geene wet, het gevoel is boven elke beschreven wet verheven.

Onder alle koloniën van Nederland is er welligt geen enkele waar de liefde voor het Moederland grooter is dan op Curaçao. Dit moet misschien daaraan worden toegeschreven, dat wij door den ongelukkigen toestand onzer naburen de zegeningen leeren waardeeren aan de Nederlandsche instellingen verbonden.

Lief en leed deelen wij met Nederland en het edel Huis dat ons regeert Geene gelegenheid welke zich aanbiedt om van onze gehechtheid aan het dierbaar Moederland en het geliefd Vorstenhuis getuigenis af te leggen, laten wij onverzuimd voorbijgaan.

Wordt de vaderlandsche bodem door watersnood geteisterd, Curaçao betuigt zijn leed door woorden en daden; moeten nuttige inrigtingen in het Vaderland gesteund, zijne groote mannen verheerlijkt worden, nooit werd te vergeefs een beroep op Curaçao gedaan; viert men 's vorsten zilveren feest, Curaçao blijft niet ten achter. En wat

Curaçao doet, dat doet het goed. Geene plaats in geheel Nederland en de koloniën waar naar verhouding zooveel tot alles wordt bijgedragen als op Curaçao. Dit durven wij zonder vrees voor tegenspraak staande houden.

Maar ook Nederland heeft bewijzen van liefde en verknochtheid aan Curaçao gegeven. Naauwelijks was op het einde van 1877 de mare hier verspreid, dat ons arm eiland door een orkaan zwaar geteisterd was of de voornaamsten des lands vereenigden zich om een beroep op Uwe welbekende, nooit verloochende weldadigheid te doen, en hunne stem was niet die eens roepende in de woestijn. Met mildheid opendet gij Uwe beurzen, groote sommen werden ter leniging van onze ramp door U bijgedragen. Curaçao had dan ook geene woorden krachtig genoeg om zijne dankbaarheid te betuigen. De hand, die gij ons toen ter hulpe toereiktet, was niet de hand eens vreemden, zij was die eens broeders. En thans zoudt gij Uwe broeders verkoopen?

Waar de Curaçaonaar zich ook bevinde, zijn hart blijft altijd warm voor het dierbaar Vaderland kloppen.

In den jare 1866 werd op Curaçao zijne vijftigjarige hereeniging met Nederland feestelijk gevierd. Groot was de vreugde die alom heerschte, welgemeend de heildronk op de voortdurende vereeniging van Curaçao met Nederland en Oranje. Maar te Coro, eene stad in Venezuela, bevonden zich ook vele Curaçaonaars; hun harten gevoelden ook behoefte de zegeningen te gedenken door het dierbaar eiland onder het Nederlandsche bestuur genoten. Men vierde feest even als op Curaçao; geen huis waarin een Nederlander — Curaçaonaar — woonde, of het was getooid met de geliefde driekleur; ook dáár veel vreugde, ook dáár menige heildronk, en toen bij het

scheiden het denkbeeld geopperd werd, ten blijke van de instemming in het Curaçaosch feest, het Gouvernement een zijden vlag aan te bieden, met verzoek die telken jare op de Curaçaosche wallen te ontrollen, toen werd dat voorstel met een luid hoezee begroet en in een oogenblik door een ieder ter verwezenlijking van het doel het zijne bijgedragen!

Van 1810 tot 1816 was Curaçao in het bezit van Engeland geweest. De Engelsche Regering heeft ons eiland geen dwangjuk opgelegd, integendeel alles werd aangewend om zijn handel te doen bloeijen, zijn industrie te bevorderen, vooruitgang zijn deel te doen worden. En toch gevoelden de Curaçaonaars van 1816 zich weder voor het eerst gelukkig toen zij het rood, wit en blaauw, — dat zinnebeeld van liefde en trouw door vrede vereenigd, — op nieuw als hunne nationale kleuren mogten begroeten. En toch gevoelden de Curaçaonaars van 1876, ook zij die in den vreemde gevestigd waren, behoefte de vijftigjarige herinnering aan den gelukkigen vierden Maart als een feestdag te vieren.

Zoudt gij nu hen die tot zelfs in den vreemde toonen hoe trotsch zij op den naam van Nederlander zijn, van U afstooten, zoudt gij hen willen verkoopen? Zoudt gij dat mogen, waar de geheele geschiedenis van Curaçao, van meer dan twee en een halve eeuw dat het met Nederland verbonden is, toont hoe het goed en bloed veil had om dien band tegen openbaar geweld of listige lagen te vrijwaren? Zoudt gij zulke broeders verkoopen!

Neen, dat wilt, dat kunt gij niet, Nederlandsch volk, dat wilt, dat kunt gij niet, Nederlandsche Regering, dat wilt, dat kunt gij niet, Neêrlands Koning!

Neêrlands Koning! Ziet hoe men den Vorst, onder wiens

milde regering wij leven, op Curaçao eert. Men leze het verslag van de feestviering aldaar ter gelegenheid van de 30-jarige troonsbestijging van onzen Koning, opgenomen in de *Curaçaosche Courant* van 17 Mei jl.

De geheele Curaçaosche bevolking denkt hierover eenstemmig. Ja, Curaçao is met Nederland één, ook één in liefde en gehechtheid voor en aan zijn Vorst.

En dat Curaçao zou men U afkoopen!

Maar gij zult ons niet verkoopen, gij zult den hechten band niet verbreken die ons vereenigt, gij zult ons ons vaderland niet ontnemen.

Wij koesteren de vrees niet, dat, mogt Nederland het aanbod van verkoop met verontwaardiging afwijzen, Venezuela een *coup de main* zou wagen om zich van Curaçao meester te maken. Wij koesteren die vrees niet, want GUZMAN BLANCO heeft te veel doorzigt om zoo iets te ondernemen. Het is waar, niettegenstaande alle krachtsinspanning van den kant der Curaçaosche bevolking zou zij ten laatste voor de overmagt moeten bukken, maar hoe lang zou Nederland zulk eene daad ongestraft laten? GUZMAN BLANCO weet dat het Nederlandsch volk te edelhartig is en eene te schoone geschiedenis heeft om zulk een vlek op zich te laten kleven.

Je Maintiendrai! dat is de leus die in het Nederlandsch wapen prijkt; Nederland zal die nimmer verloochenen, het zal zijn eer, zijn land, zijn regt steeds handhaven.

Curaçao *zal niet* worden verkocht!

Curaçao, Nederland en Oranje zullen vereenigd blijven!

Daarvoor waakt en wake steeds het Nederlandsche Volk!

'S HAGE, 9 Julij 1879.

Bij het ter perse gaan van deze brochure ontvangen wij de Curaçaosche Courant van 14 Junij 1879, waarin o. a. het volgende voorkomt:

„Generaal GUZMAN BLANCO, Voorloopig President van Venezuela, heeft het Bestuur tydelyk neergelegd om zich naar Europa te begeven ten einde zyne familie aftehalen. Hy heeft vóór zyn vertrek aan eenige hoofdambtenaren der Republiek een brief gerigt waarin hy de verschillende onderwerpen opnoemt, met welker regeling hy zich tydens zyn kort verblyf in Europa zal bezig houden. Onder deze komt voor „het sluiten van den koop van Curaçao." De uitdrukking in het oorspronkelyke, „*formalizar la compra de Curazao*" zou moeten doen denken aan onderhandelingen die reeds gevoerd worden, die het door hem gewenschte resultaat hebben gegeven, en waaraan nog slechts een laatste formaliteit ontbreekt.

Wy gelooven echter niet dat het reeds zoover gekomen zal zyn. Nederland is eene koloniale mogendheid, en kan noch wil zich van zyne kolonien ontdoen. Curaçao heeft te veel bewyzen van gehechtheid aan het moederland gegeven, dan dat het denkbeeld ooit by de Nederlandsche staatslieden opkomen kan ons eiland aan Venezuela te verkoopen."